

LOMBARD

4. P. XV. 21. 692/2017/15. sz. ítéletével szemben az alperes 16. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
73.Pf.635.394/2018/14.

2018 FEBR 27

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a

(6720 Szeged,) által képviselt
Lombard Lízing Zrt. (6720 Szeged, Somogyi u. 19.) felperesnek,

dr. Karkosák Balázs ügyvéd (1015 Budapest, Hattyú u. 16.) által képviselt
) alperes ellen,

kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 2018. április 18. napján kelt 4.P.XVIII.21.692/2017/15. sz. ítéletével szemben az alperes 16. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 586.367 (ötszáznyolcvanhatezer-háromszázhatvanhét) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.574.480 Ft tőke és ebből 3.530.822 Ft után 2017. április 4. napjától járó mindenkor járó jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamata, továbbá 22.984 Ft lejárt késedelmi kamat és perköltség megfizetésére. Előadta, hogy a peres felek között 2008. július 29. napján kölcsönszerződés jött létre motorkerékpár megvásárlása céljából. Az Üzletszabályzatban írt feltételek mellett 2.558.400 Ft kölcsönt nyújtott az alperesnek. Az alperes nem tett eleget a fizetési kötelezettségének, ezért 2016. március 7-én a kölcsönszerződést felmondta. A perbeli szerződéssel kapcsolatban megtörtént a felülvizsgált elszámolás, melynek következtében 407.744 Ft került jóváírásra. A felperes arra hivatkozott, hogy az Üzletszabályzat a szerződés részévé vált, aminek megismerését az alperes teljes bizonyító erejű magánokirat aláírásával elismerte. A szerződés tartalmazza annak tárgyát, az Üzletszabályzat pedig meghatározza az árfolyam és a mértékadó árfolyam fogalmát, ezek ismeretében a tartozás összege pontosan átszámítható. A Hirdetmény és az Üzletszabályzat valamennyi költséget és díjat tartalmazza.

Megítélése szerint a törlesztőrészlet és a tőke különbözete alapján az ügyleti kamat meghatározható, ugyanakkor a Ptk. 237. § (2) bekezdése alapján a szerződés érvényessé nyilvánítható akként, hogy az ügyleti kamat mértéke 7,11%. Kérte a szerződés érvényessé nyilvánításával az esetleges érvénytelenségi ok kiküszöbölését. Álláspontja szerint az Üzletszabályzat I.6.-I.8, I.15.-I.18., I.21.-I.25. és V.5. pontjai tartalmazzák az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatást, melynek elmaradása egyébként sem vezethet az egész szerződés érvénytelenségéhez.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés a Hpt. 213.§ (1) bekezdés a), b), c) pontja alapján érvénytelen, mert nem tartalmazza a szerződés tárgyát, valamennyi költséget és a kamatot sem.

A szerződés azért is semmis, mert a felperes a Hpt. 203.§ ellenére nem tájékoztatta az árfolyamkockázatról, írásbeli tájékoztatást nem kapott, a közvetítő pedig azt mondta, hogy az árfolyamkockázat nem jelentős, az őt csak korlátozott mértékben terheli.

Hivatkozott arra is, hogy az Üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé, mert a Ptk. 205/B. § (1) bekezdésében írtak ellenére azt az alperessel nem ismertették, nem is adták át részére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek között 2008. július 29. napján létrejött HIT: sz. szerződést érvényessé nyilvánította oly módon, hogy az ügyleti kamat mértékét 7,11%-ban határozta meg. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.574.480 Ft tőkét és ezen összeg után 2016. november 23-tól 2017. április 3. napjáig terjedő időszakra járó 22.984 Ft késedelmi kamatot, valamint 3.530.822 Ft tőke után 2017. április 4. napjától a kifizetés napjáig járó mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamatot, továbbá 554.019 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 198. § (1) bekezdés, 200. § (1) bekezdés, 205. § (1) bekezdés, 205/A. § (1) bekezdés, 209. §, 210. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés, 205/B. § (1) bekezdés, 237. § (2) bekezdés és a Pp. 196. § (1) bekezdés rendelkezéseit.

Előre bocsátotta, hogy az alperes azt nem vitatta, hogy a kölcsönszerződést megkötötte a felperessel, azonban azt állította, hogy az Üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban megállapította, hogy az alperes teljes bizonyító erejű magánokiratban nyilatkozott akként, hogy az Üzletszabályzat rendelkezéseit megismerte. A tanúként meghallgatott felperesi ügyintéző azt mondta, hogy a számítógép által elkészített minden iratot átadott az alperesnek, aki az Üzletszabályzatot nem hiányolta. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltakkal szemben nem volt elegendő az a 10 évvel későbbi alperesi nyilatkozat, hogy nem kapta meg az Üzletszabályzatot.

Ezt követően az elsőfokú bíróság az alperes érvénytelenségi kifogásait vizsgálta. A Hpt. 213. (1) bekezdés a) pontjára történő hivatkozást az Üzletszabályzat 20. és 22. pontjában foglaltak alapján indokolatlannak látta. Ezek a pontok rögzítik az árfolyam és a mértékadó árfolyam fogalmát, mely alapján kiszámítható volt, hogy a kölcsönszerződés létrejöttének napján a forint összeg milyen svájci frank ellenértéknek felelt meg. Az Üzletszabályzat I.20. pontja az átváltás alapját képező árfolyamot is meghatározta, ebből következően a szerződés tárgya svájci frankban is meghatározható volt.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a szerződésből egyértelműen kitűnik, hogy deviza alapú szerződésről van szó, mert a szerződés egyedi része tartalmazza, hogy a mértékadó devizanem CHF, fix devizakonstrukció a szerződés és abban szerepel a deviza alapú finanszírozás kifejezés is.

Az alperes személyes meghallgatása során is úgy nyilatkozott, hogy a szerződés aláírása előtt elhangzott, hogy az deviza alapú lesz.

Az elsőfokú bíróság kiemelte azt is, hogy a deviza, mint értékmérő helyettesítő elem, nem a felek megegyezéséről függő szerződéses feltétel, hanem a devizakölcsön lényegi természetes, attól elszakíthatatlan belső eleme. Amennyiben a felek deviza alapú elszámolásban állapodnak meg, akkor

a szerződés természetes része az árfolyamkockázat és nem valamilyen további szerződéses kikötéstől vagy feltételtől, illetve tájékoztatástól függő következmény. Az Üzletszabályzat V.5. pontja rögzítette, hogy az alperes vállalja az árfolyamváltozásból eredő kockázatot, az Üzletszabályzat I.21. pontja pedig a rendkívüli árfolyamesemény fogalom meghatározással már önmagában is arra utal, hogy ez a kockázat felső korlát nélküli és az árfolyam szélsőséges kilengése esetén is az alperest terheli.

Az elsőfokú bíróság az alperes azon kifogását, hogy a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján érvénytelen, megalapozottnak látta. A szerződésből kitűnik, hogy a felek kifejezetten megállapodtak abban, hogy az alperes kamatot fog fizetni, hiszen a visszafizetendő összeg magasabb volt, mint a kölcsönadott tőke. A kamat mértékének feltüntetése alakí hiba, amit a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján a kamat utólagos feltüntetésével orvosolt a bíróság. A kamat mértéke tekintetében elfogadta a felperes által megjelölt 7,11%-ot. Utalt arra is, hogy a felperes csatolta az Üzletszabályzatot is, amiből kitűnik, hogy az alperest milyen díjak és költségek terhelték.

Az összegszerűséggel kapcsolatban azt rögzítette, hogy a felperes okirati bizonyítékokkal és kimutatásokkal azt megfelelően bizonyította.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Az alperes változatlanul arra hivatkozott, hogy a felperes nem nyújtott részére megfelelő tájékoztatást az árfolyamváltozás kockázatairól. A szerződés 3. pontjában írtakkal szemben a felperes képviselőjében eljáró személy nem tájékoztatta az Üzletszabályzatban foglaltakról és azt nem is tárgyalta meg vele. A szerződéskötés során az autókereskedő az árfolyamváltozással kapcsolatban annyit mondott, hogy minimális ingadozás fordulhat elő, emiatt a törlesztőrészlet kis mértékben változhat, arról egyáltalán nem volt szó, hogy az korlátlanul őt fogja terhelni.

Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperes kockázattaljáró nyilatkozatot nem csatolt, az Üzletszabályzat V.5. pontja pedig csak korlátozott tájékoztatást tartalmaz. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott I.16., I.22. és I.23. pontok semmilyen információt nem nyújtanak arról, hogy mit jelent az adós számára az árfolyamkockázat. A kialakult bírói gyakorlat alapján az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatásból ki kell derülnie, hogy gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat a hiteltartozás, ismertetni kell az árfolyamváltozás fogalmát, utalni kell arra, hogy az árfolyamváltozás kihat a hitel tőkeösszegére és a részletekre is, továbbá a törlesztőrészlet mértéke vagy a futamidő korlátlanul megnőhet, ezt a kockázatot kizárólag az adós viseli és az árfolyamváltozás, valamint a tartozás növekedés közötti összefüggés mechanizmusát is fel kell tárni. Az alperes idézte a Ptk. 209. § (1) és (4) bekezdés, 209/A. § (2) bekezdés, valamint a 6/2013. és a 2/2014. sz. PJE határozatban foglaltakat. Ezek alapján hangsúlyozta, hogy a felperesnek kötelessége lett volna világosan, pontosan, érthetően felhívni az adós figyelmét arra, hogy korlátlan kockázatot vállal a hitel felvételével, amennyiben ez a tájékoztatás nem volt világosan érthető, akkor a szerződés árfolyamkockázattal kapcsolatos rendelkezése tisztességtelen.

Utalt arra is, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás nem felel meg a BDT2016.3457. sz. eseti döntésben foglaltaknak sem. Az Üzletszabályzat semmilyen módon nem ad arról tájékoztatást, hogy az árfolyam változása esetén jelentős mértékben megnövekedhet a fogyasztó kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettsége, mindezek alapján alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, nem jelentős és őt csak korlátozott mértékben terheli.

Az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási terhévé tette a megfelelő tájékoztatás megtörténtét, ezt azonban a felperes által csatolt okiratok, illetve tanúvallomások nem bizonyították, így ennek terhére viselnie kell. Az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás tisztességes. Kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. sz. alatti előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és másodfokú perköltsége megtérítését kérte.

A másodfokú bíróság a 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 4/b. pontja, valamint az 1/2005. (VI.15.) PK vélemény alapján, figyelemmel a 2/2014. sz. PJE határozatban foglaltakra tájékoztatja a feleket, hogy az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás körében érvénytelenséget észlelt.

Felhívta a felperest, hogy nyilatkozzon arra nézve, hogy az érvénytelenség mely jogkövetkezményének alkalmazását kéri, ennek megfelelően csatolja számszaki kimutatását, melynek elkészítésekor legyen figyelemmel a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2015. november 9-10. napján tartott tanácskozásáról készült Összefoglaló 2. pontjában foglaltakra.

A felperes a felhívásra úgy nyilatkozott, hogy a szerződés határozathozatalig történő hatályossá nyilvánítását kéri. A felhívásban foglaltaknak megfelelően elkészítette a hátraléki kimutatást azzal, hogy a kamat mértékét 13,3281%-ban határozta meg. Utalt arra, hogy a szerződés érvénytelensége miatt a felmondásra sem kerülhetett sor, az alperes a mai napig nem fizette meg a tartozást, ezért késedelmi kamat helyett a mai napig ügyleti kamatot kell fizetnie. A számítás eredményeként az alperes 2.099.374 Ft tőkével, illetve annak 2019. január 1. napjáig lejárt 852.452 Ft kamatával, azaz összesen 2.951.826 Ft-tal tartozna.

Az alperes a felperes számítását nem fogadta el, állítása szerint a kalkuláció iratellenes számadatokon alapszik, tévesen 2008. július 30. napjától számít kamatot, holott a szerződés kelte 2008. augusztus 8. napja. A felperes nem a tényleges befizetésekkel számol, hanem csak a szerződésben szereplő 29.901 Ft-tal, holott 2011. augusztus 3. napjától kezdődően jóval magasabb összegű törlesztőrészeket teljesített, amit a csekkek igazolnak. A felperes számítása szerint az ügyleti kamat 13,3281%, amely kamatmérték a felek megállapodásával, a THM 8,12%-os mértékével ellentétben áll, ugyanis az ügyleti kamat nem lehet a THM-nél magasabb. A felperes álláspontja szerint a kamat 7,11%, a kamatfelár 2,28%, de ilyet a szerződés nem tartalmaz, és az nem is kiszámítható, mert a szerződés a kamatfelár fogalmát, illetve a számítási módját sem tartalmazza. Az Üzletszabályzat 17. c) pontja szerint a mértékadó kamat megegyezik a szerződéskötés napján érvényes CHF LIBOR értékével, a szerződéskötés napján érvényes 3 havi CHF LIBOR értéke 2,7483%. Hibás a felperes számítása azért is, mert végig az induló kamattal számol, holott az Üzletszabályzat a 37. hónaptól 2%-kal csökkenti a kamat mértékét.

Tekintettel arra, hogy a szerződés nem csupán kamatfelárat nem tartalmaz, hanem ügyleti kamatot sem, így a Civilisztikai Kollégiumvezetők Országos Értekezletéről készült Emlékeztetőben írtak nem alkalmazhatóak, mert az Emlékeztető az érvénytelenség esetére alkalmazandó kamatfelár kiszámításához feltételezi azt, hogy a felek a szerződésben meghatározták az ügyleti kamatot is, de jelen esetben ez nem így történt.

Tekintettel arra, hogy a felperes nem csatolt olyan számítást, mely jogszerű és a szerződéses megállapodásokkal összhangban áll, ezért kérte a kereset elutasítását.

Alperes közölte azt is, hogy az Emlékeztetőben írtakat kötelező és alkalmazandó jogforrásnak nem ismeri el. Az alperesi álláspont szerint a bíróságnak a tisztességtelen feltétel kihagyása mellett lehet csak hatályossá nyilvánítani a szerződést, annak egyéb paramétereit önkényesen nem módosíthatja, csak és kizárólagosan a felek együttes kérésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért azt a másodfokú bíróság teljes terjedelmében bírálta felül.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság álláspontja az alábbiak miatt tért el az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettektől.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét azért tartotta jogszabálysértőnek, mert az elsőfokú bíróság a felperes által adott árfolyamkockázati tájékoztatást megfelelőnek találta, ezért a másodfokú bíróság ebben a körben vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés természetes része az árfolyamkockázat és nem valamilyen további szerződéses kikötéstől, tájékoztatástól függő következmény.

Ezzel szemben a Hpt. 203. § (6) bekezdése értelmében olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja. A (7) bekezdés értelmében a kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztő részletre.

A felperes az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatással kapcsolatban hivatkozott az Üzletszabályzatban fellelhető fogalmakra: normál deviza konstrukció (I.6.), havi fix konstrukció (I.7.), futamidő (I.8.), törlesztő részlet (I.15.), mértékadó devizanem (I.16.), mértékadó kamatláb (I.17.), kalkulációs kamatláb (I.18.), rendkívüli árfolyamesemény (I.21.), mértékadó árfolyam (I.22.), kamatváltozás II. (árfolyamváltozás, I.23/b.) és a IV.6. és V.5. pontban foglaltakra.

Fentiek közül rendkívüli árfolyameseménynek az minősül, ha az árfolyam legalább 150%-kal magasabb a mértékadó árfolyamnál. A kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) fogalma szerint a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében egy képlettel határozható meg a kamatkülönbözet. Az Üzletszabályzat IV/6. pontja szerint az esedékessé vált törlesztő részletekre jutó kamatváltozás II-t utólag terhetik ki a fogyasztóra. Az Üzletszabályzat V/5. pontja szerint a kölcsönbevevő vállalja az árfolyamváltozásból eredő kockázatot, továbbá utal arra is, hogy további kockázatot jelent az adott deviza és az euró keresztárfolyamának változása.

Fentiek alapján megállapítható, hogy árfolyamváltozásból fakadó kockázat fogyasztó általi mérlegelését nehezíti, hogy a deviza konstrukcióval kapcsolatos rendelkezéseket a felperes egymástól elszigetelten, az Üzletszabályzat különböző fejezeteiben rögzítette, ezáltal azok összefüggései nehezen áttekinthetők. Az árfolyamváltozást a kamatváltozás II. fogalmi körébe definiálja, ami megtévesztő.

Az elsőfokú eljárás során meghallgatott tanúk már nem tudtak visszaemlékezni arra, hogy a szerződéskötés során milyen tájékoztatás hangzott el, ezért csak az Üzletszabályzatban foglaltakat lehetett figyelembe venni.

A fenti tájékoztatás a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglaltaknak nem felel meg, továbbá a kockázatfeltáró nyilatkozat aláírására sem került sor, de mindez önmagában nem eredményezi a szerződés semmisségét, mert ahhoz a jogszabályhely ilyen következményt nem fűz.

A másodfokú bíróság azonban kiemeli azt is, hogy a perbeli szerződés fogyasztói szerződésnek minősül, ezért az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatónak meg kellett volna felelnie a 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdésében foglalt világos és érthető megfogalmazás követelményének is. Az irányelvben foglalt követelmény értelmezésére az Európai Unió Bírósága jogosult, ez az értelmezés az árfolyamkockázattal kapcsolatban a C-186/16. és a C-51/17. sz. alatti döntésekben jelent meg, ezért az alperesi védekezés kapcsán az abban foglaltakat is figyelembe kellett venni.

A C-186/16. sz. alatti döntéssel egyezően a C-51/17. számú ítéletben is kimondta az unió bírósága, hogy a 93/13 irányelv 4. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az a követelmény, amely szerint a szerződési feltételeket világosan és érthetően kell megfogalmazni, arra kötelezi a pénzügyi intézményeket, hogy elegendő tájékoztatást nyújtsanak a kölcsönfelvevők számára ahhoz,

hogy ez utóbbiak tájékozott és megalapozott döntéseket hozhassanak. E tekintetben e követelmény magában foglalja, hogy az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó ne csupán azt legyen képes felismerni, hogy a nemzeti fizetőeszköz a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti devizához képest leértékelődhet, hanem értékelni kell tudnia egy ilyen feltételnek a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt – esetlegesen jelentős – gazdasági következményeit is.

A perbeli szerződéshez kapcsolódó tájékoztatás ennek a követelménynek nem felel meg, mert nem tartalmazza, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás az adóst terhelő pénzügyi kötelezettséget jelentős mértékben megnövelheti, ekként az adós vállalása gazdasági következményeit felmérni nem tudta. Az Üzletszabályzat árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatást tartalmazó feltételei az átlagos fogyasztó számára nem világosak és nem érthetőek, ezért a Ptk. 209.§ (4) bekezdése értelmében tisztességtelennek minősülnek.

Figyelemmel arra, hogy az árfolyamkockázat fogyasztóra hárítása a szerződés elsődleges tárgyához tartozik, a főszoolgáltatás részét képezi, ezért az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezés tisztességtelenségének megállapítása a kölcsönszerződés teljes érvénytelenségét eredményezi.

A másodfokú bíróság jelzi azt is, hogy miután a kikötés tisztességtelenségét nem a bíróság észlelte, arra az alperes hivatkozott, a bíróságnak nem kellett a felperest felhívni arra, hogy a szerződés érvénytelenségének jogkövetkezménye tekintetében nyilatkozzon. Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekre tekintettel azonban a másodfokú bíróság erre vonatkozó felhívást is kiadott.

A felperes ezt követően a szerződés határozat hozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását kérte azzal, hogy az alperes 2.099.374 Ft tőkével és annak 2019. január 1. napjáig lejárt 852.452 Ft kamatával tartozna.

A felperes ezen kereseti kérelme alapján az alperes marasztalásának nem volt helye.

Ennek indokaként a másodfokú bíróság hivatkozik egyrészt a 2014. évi XL. tv. (DH2) 37.§-ában foglaltakra, továbbá a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 2. pontjában írtakra is, melynek értelmében a félnek a szerződés érvénytelenségére alapított marasztalási kereseti kérelemben pontosan meg kell jelölnie, hogy az érvénytelenség melyik törvényi jogkövetkezményének alkalmazását milyen tartalommal kéri a bíróságtól.

A felperes a jogalakítás körében kereseti kérelmét nem töltötte ki tartalommal, a marasztalási összeg pedig nyilvánvalóan számítási hibákat tartalmazott, így a hátralék összegének bizonyítására nem volt alkalmas, ami a Pp. 164.§ (1) bekezdése értelmében a felperes terhére esett. A számítási hiba kapcsán az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a felperesi kimutatás „befizetett összeg” minden sorában 29.901 Ft szerepel, 2011 augusztusától azonban az alperesnek ettől magasabb összegű (rendszerint 33.201 Ft) befizetései voltak.

Figyelemmel arra, hogy a jogalakítási kereset és a marasztalási kereset együttesen szolgálta volna a felperesi igény érvényesítését, ezért az nem volt elválasztható, így a fent kifejtettek alapján a kereset teljes elutasításának volt helye.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményes volt, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségét megtéríteni, amely a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, illetve a másodfokú eljárásra a (2) bekezdés alapján megállapított ügyvédi munkadíjból és az alperes által lerótt 285.960 Ft fellebbezési illetékből áll. A másodfokú bíróság jelzi, hogy az alperes a megbízási szerződést csak a másodfokú eljárás során csatolta, ezért az elsőfokú eljárásra jutó perköltség számításánál azt nem lehetett figyelembe venni.

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
73.Pf.635.394/2018/14.

7

Budapest, 2019. január 30.

dr. Juhász Krisztina s. k.
a tanács elnöke

dr. Némoda Valéria s. k.
előadó bíró

dr. Erményi Kinga s. k.
bíró